

Den Rejsende

Jeg bor i en dum lille lejlighed nede ved Nørrebro Station. Dagen i dag er tåbelig, eftersom det er mandag, og jeg skal gå langt for at finde en beværtning, der falder i min smag. Faktisk skal jeg spadserere helt ind ad Nørrebrogade og forbi søerne, men det er lunt, foråret er kommet tidligt til byen i år. Det er kommet varmt og lummert, og man kan sige at det giver denne nordiske stad et pift af New Orleans. Jeg nyder meget den forandring i menneskenes adfærd, som solens lys og de opvarmede sten i murene og på gaderne, er ophavsmænd til. Den forandring jeg taler om, er mest iøjnefaldende hvis iagttageren gør sig den samme tur jævnligt, og ved nogenlunde samme tid, som jeg er netop er i færd med, fra stationen og ind til Wessels. En herlig lille krostue, perfekt indrettet med tunge og brune møbler og med byens bedste bartender.

Det er skumring og byen emmer af liv, og overalt skyder pigerne brystet frem og bagen bagud, logrer med hestehalerne og deres øjne stråler af forventning. Mændene ranker ryggen, de står ikke længere og skutter sig i kulden, de morer sig, står i muntre grupper foran købmændene og sludrer om emner de finder vigtige eller sjove. De ler og tænder et hav af cigaretter. Jeg standser op og betragter dem et øjeblik. Jeg misunder dem deres gode humør og deres evne til bare at sludre og snakke, og blive ved med det i en uendelighed. Jeg ville ønske jeg var én af dem. Jeg tænder selv en smøg og føler mig for en stille stund som en del af denne udendørs kultur. Men det er tankespind og selvbedrag og jeg ved det godt. Jeg har svært ved at tale med folk. Det er en svaghed som nager mig, og jeg kan ikke rigtigt finde ud af, om det er fordi jeg ikke gider lytte til menneskers snak, eller om det bare er mig der absolut intet interessant har at sige, og derfor ofte tier. Og når jeg så endelig åbner munden og udspyr mine ord, bliver de sjældent modtaget med glæde. De bliver modtaget med en uforstående attitude som jeg finder vanskelig at definere. Det lyder enten for dumt eller for velovervejet, det jeg prøver at sige. Og det er mig en enorm gene, aldrig at kunne ramme denne gadejargon som jeg beundrer så meget. Jeg svæver mellem en selvforståelse af geni eller dumrian. Klodset eller elegant. På mine gode dage tænker jeg, at jeg nok er lidt af hvert, men sandheden er, at jeg ikke føler mig hjemme i det land jeg er født, ej heller nogen andre steder på jorden. Jeg smider mit skod på jorden og spadserer videre i endeløse tanker om min egen persons mangler og fortrin. Da jeg har passeret Runddelen er jeg havnet i et selvforskyldt dårligt humør og trænger frygtelig til en spids.

Min slukørede sindstilstand forstærkes yderligere af lugten fra de elendige sharwarmabarer, som er en del af det, jeg virkelig afskyr ved denne by. Fedtede mænd der serverer fedtet mad for fedtede kunder - det eneste der behager mig en smule ved de kvalme madhuse, er at se den danske pøbel blive snydt godt og grundigt af muselmændenes kømandstalent. Overskuddet i de elendige fodergesjæfter kommer fra fulde københavnere og ender på bazaren i Isphahan. Tanken liver mig en anelse op, og et mindre smil former sig på mine læber, mens jeg drager videre.

Tempelbar... Et sted jeg sjældent kommer, men netop nu er trangen til et glas større end min foragt for denne bar, jeg åbner døren og gør min entre. Der er stuvende fuldt, larmende og hedt. Det første der springer mig i øjnene er en ung mand der uden problemer fører en samtale med seks forskellige piger i baren på en gang! Og hvad mere besynderligt er, det virker bestemt ikke som om pigerne kender hinanden i forvejen, men alle som én ser de ud til at more sig og lytte til hans rablende ord og vanvittige historier.

"Jeg er Københavns nye maler!" hører jeg ham skælmsk proklamere. Jeg skynder mig hen til baren og bestiller en dobbelt grand marnier og en dobbelt brøndum til at skylle efter med, alt imens jeg nøje betragter skuespillet på min venstre flanke. Manden er en galning, og det er på intet tidspunkt svært at høre hvad han siger, da han taler temmelig højt og i et afsindigt tempo. Der er hvidvin i hans glas, som flagrer rundt i hånden på ham, der slår to tomme flasker på disken foran ham, og han har en tredje flaske, han flittigt benytter for ikke at lide den uret, at glasset skal blive tomt. Han har en tændt cigaret i munden og en anden i askebægeret. Det er tydeligt at han heller ikke ønsker, at det skal blive svært for ham at ryge. Han bærer en lys krøllet hårpragt, der klæder ham uhyre godt, hans ansigt er forslået af gamle og nye slagsmål, skamferet af et par anseelige ar, men som ikke desto mindre klæder ham mindst ligeså godt som de lyse krøller, der næsten når ham til de spinkle skuldre. Endvidere er han netop i færd med at afslutte en afsindig historie der går ud på, at han ved en given lejlighed kysede en skønheds hellige alter, eller som han selv betegner handlingen: Slikkede en piges fisse, og indtog helium i betragtelige mængder uden hendes viden derom, for, efter at hun havde fået sin orgasme, at tale til hende med den spæde og skingre stemme, som heliumet bevirker. Naturligvis blev pigen forskrækket og han forsætter med at underholde sit kvindelige (og bemærkelses

værdigt smukke) publikum med, at han overbeviste pigen om, at det var hendes skød der havde fremskrevet denne forandring i hans stemmebånd, på grund af den syrlige væske fra hendes indre. Ifølge fortælleren blev pigen rædselsslagen og flygtede bort, og beretningen afsluttes med en blanding af hoste og latter og pigerne står og fniser i flok. Jeg er rystet over hvad foråret kan gøre ved unge mænd og pigebørn, og kigger væk, til højre.

Der sidder to mænd jeg kender perifert og spiller snyd. Et latterligt spil, hvis man er to, dette spil som også bliver kaldt tænkeboks er kun en smule morsomt, hvis man i udgangspunktet mindst er fire. Fede-Lars og Tunge-Mads bliver de kaldt. De er begge udstyret med en god forstand, men er på samme tid luddovne. Jeg har til tider haft mine tvivl om disse karle overhovedet bestilte noget, indtil det kom mig for øre, at de ind imellem havde deres hænder i et par beskidte affærer, blandt andet siges det, at disse to ind imellem udfører lidt arbejde for Den Grå Eminence.

Jeg bliver forstyrret i mine tanker - den sjofle herre med de af naturen sirligt snoede krøller til min venstre side råber at kokain er opium for folket og at opium i øvrigt også er det!. Pigerne griner og morer sig kosteligt, men det er tydeligt, at de bestemt ikke kun opfatter ham som en klovn, men sandelig også som en værre frækkert med potensen i orden. Jeg kigger væk og ud i rummet for at danne mig et overblik over aftenens klientel, medens jeg gør det af med min brøndum. Der er mange forskellige typer på visit i her til aften. En del af dem er den slags jeg kalder standardmænd. Standardmanden har typisk en fantasiløs frisure bestående af kort hår, gerne strithår, uanset alder. Han bærer gerne en jakke han selv synes er smart og mondæn, men som uden den mindste anstrengelse kan købes i alle kedelige butikker og blot får ham til at ligne en del af tapetet, et tapet af standardmænd. De mænd jeg her taler om kan både være tykke og tynde, hvis de bærer briller er det med et tyndt stel. Skoene er ALTID grimme, ustilede og klodsede. Standardmandens yndlings gå-i-byen-sko er disse her elendige store plader, nærmest firkantede sko, som får fødderne til at se abnormt store ud. Skoene er brune, hvide eller sorte og umulige at bevæge sig behageligt i. De minder mest af alt om en moderne træsko. Jeg ved ikke hvad skoene hedder eller hvilket mærke de, men de har uden tvivl kostet hundrede fold mere end hvad de er berettiget til. Af bukser kan denne mandetype bære hvad som helst, designerslidte jeans, hørbukser, fine herrebukser eller alt muligt andet, men som

figur fremstår han kun i mine øjne som håbløs klovn.

Min hals begærer flere fyldte glas og selvfølgelig underkaster jeg mig. Grand Marnier'en springer ud i alle sine søde facetter på sin march gennem mit svælg. Jeg studerer denne komplet åndsforladte optræden, standardmændene udviser i aften. Det er som om lyset falmer og disse mænds tilstedeværelse kaster et ildelugtende skær over baren. En dunst af fordærvet menneskekød hænger tykt i luften og kradser sig vej gennem mine næsebor. Jeg er ved at kvæles og er tæt på at skrike....tan-ken om hvilken skyld pigerne bærer rundt på, ved konstant at lade denne ynkelige karikatur af en mand blive ved og ved med at reproducere sig selv. Jeg bemærker som en lille trøst ud gennem mine grædefærdige øjne at Fede-Lars og Tunge-Mads har begyndt et lidt mere alvorligt spil terning med tre-fire af de fornemmeste standardmænd på Tempelbar denne mandag aften, og det lystige makkerpar snyder så vandet driver og jeg ser den ene plovmand efter den anden skifte ejermand. Jeg tømmer mit glas og nyder synet gennem larmen. En øredøvende støj af musik, klirrende glas, dumme kommentarer, kedelige vittigheder, små bryster der gerne ville være større, duggede brilleglas, sjofelheder, druk, simpel onani, høje hæle der støjer som var det køer der trampede rundt, morfin, piller spiritus, og en dejlig klump opium nede i min lomme. Hele baren flyder sammen i et orgie af tåbeligheder. Jeg klamrer mig til min cigaret og synet af de to smågangstere i færd med at tjene tykt på de fulde unge mænd, og lyden af fyren ved min venstre sides ivrige og højroastede eventyr.